

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

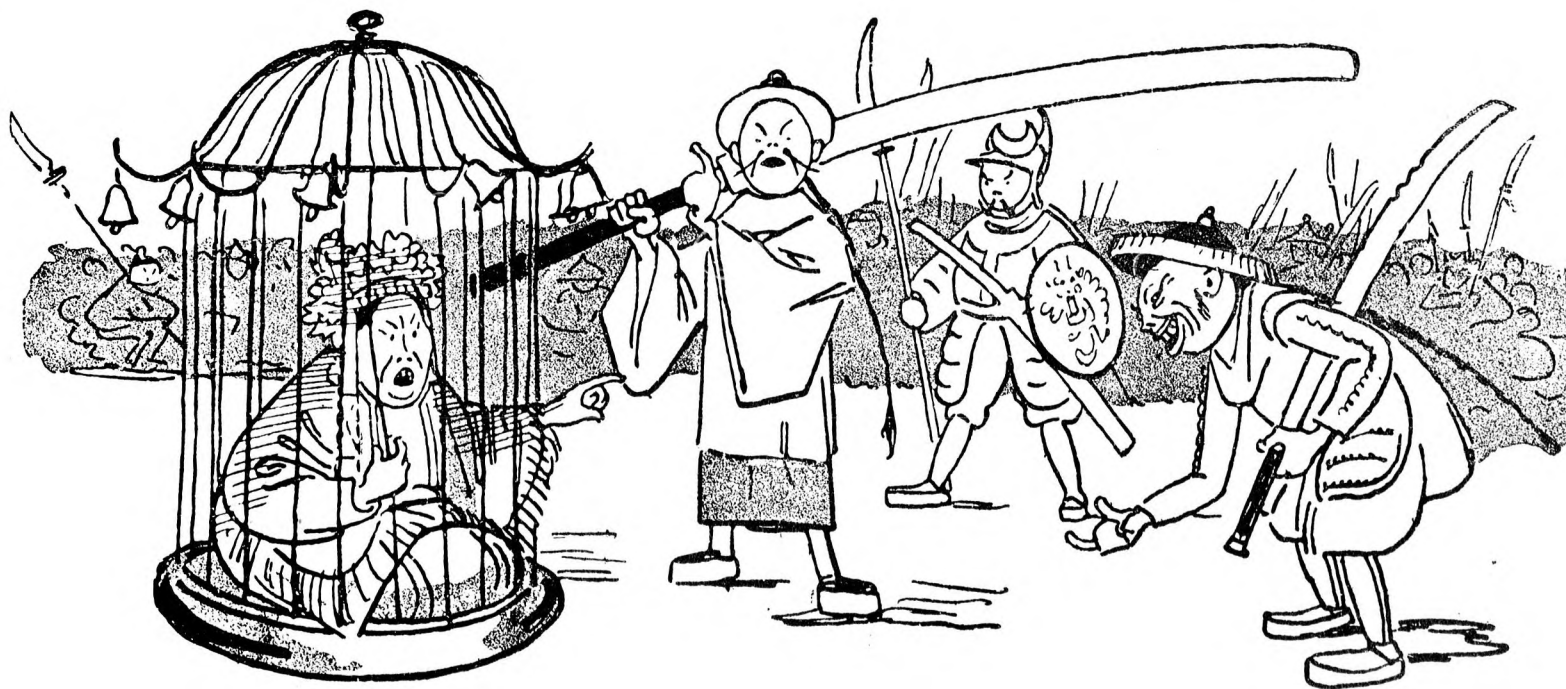
Abonamentele se fac,
plătindu-se înainte în
Oradea-Mare.

Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.
PREȚUL:

Pe $\frac{3}{4}$ de an	3 coróne	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe $\frac{1}{2}$ de an	6 »	
Pe un an	12 »	

DIN CHINA.

— Frază ilustrată. —

«Împerăteasa-văduvă a Chinei a părăsit capitala țării și a dat totodată ordin pentru încetarea măcelurilor.»

ÎNTRECUTĂ.

Stăpâna (către servitorea nouă): Am nădejde, că în urmă cu d-ta o să am noroc. Închipuie-ți numai: în 10 săptămîni am avut 4 servitóre.

Servitorea: Asta-î încă nimic, stimată dómná! Eú în 4 săptămîni mî-am schimbat de 10 ori locul.

Hm!

Un tată se juca odată cu ficiorul seú, lăsându-l să călăriască pe genunchii seí.

— Știi una, dragă tată? — ăisă la o vreme copilul.

— Ce, puilul meú?

— Așí voi să călăresc odată pe un adevărat măgar!

Conrad și Constanța.

— Roman din evul mediu. —

I.

Taina descoperită.

Era noapte. Sus în o odăiță a palatului licăria debil o lumină. Cavalerul Klugenstein ședea tăcut într'un scaun. D'odată dișe plin de iubire: Fata mea!

Un tinăr frumos, îmbrăcat în panteră îi răspunsă numai decât: Tatăl meu!

— A sosit vremea să-ți descoper taina, care te-a pus atâta vreme în uimire. Ascultă dară: Fratele meu Ulric e ducele de Brandenburg. Tatăl nostru a hotărât că dacă Ulric ar muri fără să aibă fiu, fiul meu să fie moștenitorul lui, iar dacă ambii am avea numai fete, să urmeze pe tron fata lui Ulric, și numai dacă aceasta ar duce o viața imorală să ajungă fata mea pe tron. Și așa eu și mamă ta ne-am rugat ferbinte să ni se nască un fișor. Înzădar. Te-ai născut tu. Eram desperat, când o idee mântuitoare î-mi fulgeră prin creeri. Tu te-ai născut la miezul nopții, numai moșa și două servitoare știau că ești fată. Dimineața am dat ordin să le spânzure. Peste câte-va cîsurî toți locuitorii știau că mi s'a născut un fișor și așa ai crescut păzit de mamă ta.

Chiar când împliniseși zece ani și lui Ulric i se născu o fată. Eram necăjiți, dar aveam nădeje în boli, doftori și alte nefericiri, dar înzădar. Fata lui crescu și ea, dar moștenitor ești tu, *fiul* nostru, căci deși ești acum de 25 ani n'ai purtat alt nume.

Ulric e acum bolnav, a sosit vremea să mergi să-i ajuți. Măne ai să pleci.

Și-acum încă ceva: Avem o lege, care spune, că dacă o fată s'a aședat pe tron înainte de a fi fost încoronată — trebuie să móră. Tu dară vei ședea mereu pe scaunul ministerial.

— O, tatăl meu, numai ca să despoiăm verișora noastră de tron m'a fost viața întregă minciună?

— Cum? Asta e mulțumita pentru sórta frumósă ce ți-am croit-o? Bărbăție! Du-te numai fără frică la Ulric și D-șeu să-ți ajute.

— O, am așa presimțiri funeste.

— Fleacuri! Gândește-te mai bine la poziția falnică ce ai să ocupi. — Peste șase zile Conrad plecă.

— Nevastă — dișe cavalerul cătră soția sa — treburile merg bine. Deja de 5 luni trăiește la curtea lui Ulric, frumosul conte Detin, pe care l'am trimis eu s'o seducă pe Constanța, fata lui Ulric. Dacă o să-și succeadă misiunea, nu-î putere pămêntească care ar putea opri ca fata noastră să nu ajungă pe tron.

II.

Bucurie și lacrimi.

În capitala Brandenburgului era veselie mare. Sosisă noul moștenitor de tron.

Bătrânul Ulric nu mai știa de bucurie vedând ce

moștenitor voinic și frumos are. Pretutindenea se auđiau strigate de bucurie numai într'o cameră a palatului plângea amar Constanța.

— Mișelul de Detin! M'a înșelat, m'a părăsit! Și cât l'am iubit, cu tóte că știam că tatăl meu n'o să-și dee învoirea la căsătoria noastră. L'am iubit, dar acum î-l uresc. O, ce va fi de mine? Sînt perdută. Am să inebunesc.

III.

Complotul se încureă.

Trecuseră câte-va luni. Toți vorbiau cu mândrie despre cumințenia lui Conrad.

Ulric într'atâta îl avea drag încât lui îi concredea întreaga ocărmuire. Numai Conrad era trist. Observasă cu gróză că și Constanța î-l prinsesă drag, și că Ulric favoriza acest amor. Constanța di de di devinea mai veselă, Conrad tot mai trist. Cu cât mai mult se feria din calea ei, cu atât mai mult îmbla ea după el, diua și nóptea. Ceva nu era în rînduială.

Într'o sară când se pregătia să meargă să se culce, Constanța îi opri drumul.

— O, pentru-ce fugi de mine? Ce ți-am făcut? O, Conrad nu mă disprețui, ci aibi milă. Nu mai pot tăcea: te iubesc!

Conrad rămasă înlemnit, fără să pótă răspunde. Constanța înțelesă această tăcere greșit și i se aruncă în brațe.

— O, scumpul meu Conrad, spune-mi, o spune-mi că și tu mă iubești.

Conrad era palid ca mórtea.

— Tu nu știi ce-mi ceri, Constanța. E cu neputință, — îi răspunsă el și fugi. Constanța leșină.

După o vreme î-și veni în ori. «O, rușinea asta! Să mă disprețuiescă, pe mine care î-l iubiă! M'a respins — o rușine — m'a alungat ca pe un câne! O, cum î-l uresc.»!

IV.

P a t a.

Vremea trecu. Conrad și Constanța nu mai îmblău împreună, cea ce-l supéra mult pe bătrânul Ulric.

La o vreme numai ómenii începure șa șopti. Șóptele trecuré dela unul la altul și în curênd știa capitala întreagă: «Principesa Constanța a născut un copil.»

Când știrea asta ajunsă la urechile cavalerului Klugenstein, acesta î-și aruncă pălăria în aer.

— Ura, trăiască contele Detin! Și-a împlinit misiunea.

Trei zile nu mai slăbiau supușii lui din chef.

V.

C a t a s t r o f a.

Principesa Constanța avea să fie judecată. Sala de judecată era ticsită cu desăvîrsire. Bătrânul Ulric zăcea

bolnav în pat și sërmanul Conrad trebuia să-și judece verișóra, căci așa poruncise Ulric.

Între toți cei de față cel mai trist era Conrad, cel mai vesel tatăl seü.

— Acuzată, aproprie-te! — dișe marele judecător. Principesa se apropiă.

— Principesă, înainte a acesteï judecătorii mai înainte a ajuns plângerea și s'a dovedit, că Alteța ta ai dat naștere unui copil, fără să fi fost căsătorită, și după legile noastre fapta asta se pedepsește cu mórtea, cu excepția unui singur caz despre care i-ți va pomeni îndată preabunul nostru duce Conrad.

Conrad, care ședea în scaunul ministerial, i-și ridică plin de milă sceptrul și era să vorbiască, când marele judecător îi aduse aminte ca un membru al familiei domnitóre numai de pe tron póte fi judecat.

Conrad și tatăl seü fure cuprinși de fiori reci. Conrad nu era încă încoronat — putea dar cuteza să se urce pe tron? Zăbovi o leacă. Cei de față priviau deja cu uimire la ezitarea lui. N'avea dar încătrău, urcă tronul.

— Acuzată! — începu apoi — ascultă bine de vorbele mele. După legile țării vei fi pedepsită cu mórtea, afară dacă nu-ți vei numi complicele, ca el să fie pedepsit cu mórte. Folosește-te de prilej, mântuiește-te numind pe tatăl copilului d-tale.

În sală se făcu liniște adîncă, solemnă, când princesa i-și ridică d'odată dreapta și arătând cu degetul spre Conrad dișe cu priviri schinteiátóre și pline de ură:

— Tu ești acela!

Conrad simți că era perdut, că nu mai era scăpare. Ca să dovediască că acuza e mincinosă ar fi trebuit să descopere că e femeie, și ca femeie trebuia să móră fiind-să ședusă neîncoronată pe tron. Tatăl seü leșinase de gróză. Conrad nu mai știa de sine, când d'odată se hotări și ridicându se dișe:

(Rugăm cititorii nostri să ne scótă din impas, sfătuindu-ne cum să sfîrșim acest roman. Care mórte va alege óre Conrad: cea ca pedeapsă pentru că a ședut pe tron ca femeie neîncoronată, sau cea care i-l amenință în urma acuzei princesei Constanța? Răspunsurile se vor publica.)

Deprindere de limbă.

Mikado trimite Cacao din Tioko și Khaki din Tokio la Taku.

Socótă curiosă.

— O, știți domnișóra, de când nu te-am vădut ai întinerit cu 5 ani.

— Lingușitorule! Și-acum is tot așa de bătrână ca acu's 10 ani, când ne-am vădut ultima dată.

LOGICĂ FEMEIASCĂ.

— Și să mai cred apoi, că în adevăr mă iubești, când mereu dansezi cu alții și mie numai o tură scurtă i-mi acorđi?

— Ce naiv ești, dragul meu! Dar nu înțelegi, că dansez mereu cu alții ca lumea să nu observe că mereu cu tine dansez?

Creșterea modernă.

Fata (de curând rentórsă din pensionat): Mamă dragă, prin ce poți deosebi vacile, cari dau laptele *acru*?

Panegiric la mormântul «Veseliiei.»

Dormi în pace «Veseliie»,
Dormi-ți linul somn de veci!
Numai Dumnezeu mai știe
Câte inimi făcuși reci.

Dar ai încălzit mai multe
De când tu ai adormit:
Câte nu puteau s'asculte
Glasul tei prea răgușit.

A ta mörte nu-i curată
Chiar ai tei susținători
Te-au ucis... cu fόμεa... biată
Chiar pe când doriai să'nflori.

Pe mormântul tei apară
Draci cu córne de trei coți,
Ca tu fóie «literară»
A'nvia să nu mai poți.

Dormi în pace «Veseliie»!
Pentru vecinici-ți repaus
Draci iadului să vie
La mormânt să-ți bee paus.

Dr. Pipirig.

O mumă energică.

- Eleno, dacă avocatul Leontin i-ți va cere
mâna, ai să-i spuți, că trebuie să vorbiască cu mine.
— Dar dacă nu m'î-o cere de loc?
— Atunci o să vorbesc eu cu el.

De după culise.

- Se reprezintă o dramă sângerósă. Tatăl unei ar-
tiste întreabă de un servitor:
— Fata mea a eșit?
— Nu, e încă pe scenă; nu móre decât peste un
sfert de cîas.
— Atunci să-i spuți că îndată-ce va muri să vină
în restaurant, unde o aștept.

Altă căciulă.

- Și ăci dară, că-i un băiat de treabă și-l pot
face fără frică ginerele meu?
— Da, cum ți-am spus. Numai un singur cusur are.
— Ce cusur?
— Nu știe juca cărți.
— Și ăsta-i cusur? Bun ginere m'î-am ales! Nicî
cărți nu știe juca...
— Nu știe, cum spun, dar de jucat pentru acea
totuși jôcă!

PROFUNDITĂȚI ADÎNCI.

— Spicuirî enciclopedice. —

— Fascicul e o reunire de mai
multe elemente anatomice, cari înde-
plinesc în plantă *un acelaș rol*. În special
F. conducătoare se întîlnesc la plantele
mai superioare dela mușchi înainte.

Enciclopedia r. II. 387.

Ne închinăm înaintea mai superiori-
tății d-tale. Salve, Caesar, morituri te salutant.

*

— Februarie 1848, revoluțiunea.

În 7 Februarie 1849¹ era să se țină
un banchet... Urmă apoi liniște,
iluminații, însă pe la 11 ore noaptea o împușcătură
decide armata să tragă în trecători și 52 persoane
cad jos.²

Ibidem 394.

¹ Noi am fi citat un banchet mai recent, spre ez. cel dela
Reichenhall. Banchetul acesta tot așa influență va fi avut asupra
revoluției din 1848 ca banchetul din 1849.

² Adecă jos aș căzut! Veđi, și noi am cređut până acum
că aș căzut pe coperișul palatului Luxenburg! Ce ți-i omul!

*

— Filite, roce și sturî argilóse mai mult sau mai
puțin metamorfozate, bogate în mice. Sint F. clivabile
și lucióse.

Ibidem 418.

D'ar fi românește, am ști sine a scris'o! Sîrbește însă
nu știm.

*

— Fingu, o seminție de Cafri în Africa sudică,
sub protectoratul Englitereî, în jurul stațiunilor de mi-
siuni, dela cari capetă ocupațiune.

Ibidem 423.

Adecă mai întii aș fost misiunile și apoi — ca să nu stee
colo în pustii — s'aș aședat în jurul lor cafri. Ca și cum ai
dice că mai întii cresc pómele și apoi dîn ele pomul.

Nevinovăție.

Doi copilași se uită la un tablou, care îi
reprezintă pe Adam și Eva în raî.

— Care dintre doi e óre Adam? — întreabă
sorióra de frățiorul ei.

— Nu știu! — îi răspunde ăsta — De unde
s'o și știu când nu's îmbrăcați?

Naiv.

La avocatul S. era învitat și căpitanul în pensie
A. care într'o bătălie i-și perduse nasul. S. porunci bă-
iatului seú să nu cuteze cumva să facă vr'o observare
despre nasul capitanului.

— Tată, de ce ai oprit să vorbesc despre nasul
bacîului căpitan — ăisă Nicu d'odată la masă — *că*
dórá nicî nu are!?

«Pech.»

Nicu, bătat de 9 ani, se uită cu poftă la pomele din grădina vecinului Irimie. D'odată se hotărăște, trece gardul, se suie pe pom și-și împlă pusele de mere. Când să se coboare rup! face în pantaloni o gaură mare.

Ce-î pasă însă lui Nicu de asta? Are doră în schimb pome. Chiar când ajunsă ȳarași peste gard ȳ eși în cale Todică, care ȳ-l amenință că-l spune de nu-ȳ dă jumătate din pome. Nicu n'are încătrău și le împărtește cu el.

Chiar când le împărția, uite numai, vine și George, care dând și el cu socoteala de unde pot fi pomele, ȳ ceru cealaltă jumătate, amenințându-l și el că o să-l spună că a furat pome.

Nicu rămasă dar singur și fără pome lângă gard.

D'odată apoi ȳncepu a plānge.

— Mȳ ar plăcea să știu acum pentru ce mȳ-am sfirticat pantalonii?

Satirie.

La un bal la care era de față și Saphir, unul dintre cunoscuții lui ȳ-l ȳntrebă după numele unei dame vāpsite și rumenite peste măsură care trecea pe dinaintea lor.

Saphir privi la ea și rēspunsă apoi:

— Scuză, nu's cunoscător de — *picturi*.

Nimerit.

Actorul Teodorescu pe când era încă tȳnēr ȳnvēța să ȳicā pe harfā. Un coleg al seū, care nu-l putea suferi ȳ ȳisē odată:

— Știi, d-ta joci, ca regele David, numai nu așa de frumos.

— Și d-ta vorbești ca Solomon, numai nu așa de cuminte! — ȳ replică Teodorescu flegmatic.

Viclean.

Teatralistul Domenico era odată ȳnvitat la masa regelui Ludovic. Pe masă era o farfurie de aur de o frumșetā rarā, care Domenico șȳ-ar fi dorit-o mult. Uȳtāndu-se cu dor la această farfurie, pe care se afla o fripturā de rațā selbaticā, Ludovic ȳ-l observă și porunci unui servitor să-ȳ deē farfuria lui Domenico.

— Cum, Sire — ȳntrebă acesta — ȳ-mȳ dāi și rațele?

Regele ȳ-l ȳnțelesă și ȳncepu a zimbi.

— Da și rațele! — și Domenico cāștigā farfuria atāt de mult doritā.

MALIȳIOSĂ.

— Și de nu se măritā ȳncā Lucia?

— Māi așteaptā.

— Ce māi vrea să aștepte? E dorā și așa destul de bētrānā.

— Eȳ, așteaptā s'o ceara cineva.

Replică bunā.

Alesandru Pope, renumitul poet englez, care era un om fōrte urit, se preȳmbla ȳntr'o ȳi cu pictorul Kneller ȳn o galerie de tablouri, unde erau espuse și māi multe tablouri frumoșe ale acestui pictor.

Pope, care avea o limbā veninosā, aflā multe de criticat și facu ȳn urmā observaȳia ironicā:

— Pagubā, că Dumneȳeu la facerea lumii nu ȳ-a cerut sfatul.

Kneller simȳi ironia și privind poetul dela cap pānā la picōre, ȳ rēspunsă liniștit:

— ȳn adevēr, unele lucruri le-așȳ fi fācut māi bine.

Dale copiilor.

I.

În sat sosisă părinte nou, care îndată după aședarea sa începu a face vęduta ómenilor mai cu vađa din sat. Așa mersă și la vecinul Todor.

Todor avea un băiat cam de vre-o 8 anđ, care la intrarea părintelui se retrasă — fără să ھیă vr'un cuvânt — într'un colț al odăii și se uita d'acolo la domnul părinte.

Asta i-l supără pe badea Todor.

— Mergđ numai decăt la domnul părinte și-đ ھی: «Bună điuă», prostule!

Băiatul firește ascultă și se dusă la domnul părinte.

— Bună điuă, prostule! — îi đisă sărutându-đ mâna.

II.

Un copil plângea în mijlocul stradeđ, că perdusă o corónă, ce i-o dasă tatăl seú, să-đ cumpere jucării.

O damă trecând pre lângă el și vędându-l plângând i-l întrebă de ce plânge.

— Am perdut o corónă.

Dameđ i se facu milă de sërmanul de el și-đ dădu o altă corónă. Copilul primi corónă dar începu a plânge și mai amar.

— De ce plângđ și acum? — i-l întrebă dama uimită.

— Ah, dacă n'așđ fi perdut cealaltă corónă acum așđ avea *dóue!* — îi răspunsă copilul între lacrămđ.

Clasic.

Nevasta: Așa, acum să vine acasă? Tređ cíasurđ întregđ a trebuit să aștept după tine.

Bărbatul: Nu înțeleg cum te póte irita o așa nimical! Adu-đ numai aminte, că Penelope a trebuit să aștepte după Odiseú — 20 anđ.

Lingușitor.

Un mic principe săpasă în și mai micul seú principat un canal, care însă reușisă așa de reú, încât abia era în el apă.

Prințul Ligne i-șđ bătea mereú joc de acest canal đicând că are așa de puțină apă, încât un om nicđ cu vođa nu s'ar putea ineca.

Într'o đđ însă se întimplă ceva lucru mare! Un om căđusă în canal și se înecasă.

Principele aduse asta cu cea mai mare satisfacție și multă ironie la cunoștința prințului Ligne.

— O, alteđa — îi răspunsă acesta zimbind — omul acela n'a fost decăt un lingușitor.

Neica Ion.

Neica Ion e om cu vază,
Popă bun și luminat.
În ce loc? În satu nost,
Unde țin ómenđ post
Și's mai sfinđ ca 'n orđ ce sat,
Dór Nea Ion i-a îndreptat!

Și-đ ferice satu nost!
Tođđ is blândđ și aședăđ
Pildă pot fi'n trađul casnic,
Ómenđ cari țin orđ prasnic
Și 'ntre eđ duc trađ de frađđ
De Nea Ion îmbărbătađđ.

Ómenđ prietini cu progresul
Cu cultura înrudiđđ.
De beđđ nu-đ nicđ poveste
Nici de vrajbă de neveste,
Tođđ d'arindu's liniștiđđ
De ocări, de urđ feriđđ.

Neica Ion, dór, popa nost,
A schimbat lucrurile astfel
Împlinindu-đ sfinđ chiemarea.
V'a cuprins póte mirarea,
Cum d'ajuns'a așa țel
El, un popă tîneređ?

Știđđ proverbul care sună:
«Ce-đđ *spun* popđ tu să faci,
Să nu faci ce popa *face*»,
Și enigma aci zace:
Cu proverbul — om dibacđ —
A scos satul nost din dracđ.

Diderot.

Enciclopedie internațională.

Absurditate, veđđ foițele «Tribuniđ» despre «Era nouă» seria I—XIV.

Casină, cea ce le lipsește románilor din Oradea-Mare.

Enciclopedia română, erorđ de tipar.

Familia, colecție de întreprinderđ stilare refuzate de alte reviste.

Naționalism, titulus bibendi et chefuendi.

Ovređ, cel mai însemnat și lucrativ articol de esport al Romániei.

a Plăti, dreptul incontestabil și sancționat de legđ al románilor din țările de sub corónă sfântului Stefan.

Stipendiú, semn vedit al bogățieđ, pium desiderium al celor lipsiđđ.

Ungaria, principala magazie a actualului articol de esport al Romániei.

Tipuri ovreiești.

I.

Șloim Glanzwichts în negligé.

DIN ȘCOLĂ.

E prelegere de istorie și geografie. Învățătorul a spus pe scurt istoria descoperirii Americii prin Columb și se adresează acum elevilor săi:

— Ei, care dintre voi mi-ar ști povesti cea ce v'am spus?

O pauză lungă. Toți tac.

— Cum, nici unul dintre voi n'a fost atent, nici unul nu-î în stare să mi-o povestiască?

Îarăși tăcere. Nime nu răspunde, când de pe banca ultimă se ridică d'odată Petriță, care de altminteri nu număra între cei mai cuminiți.

— Vedeți, Petriță a fost atent! Bravo, Petriță, asta î-mi place dela tine. Acum povestește-le celorlalți frumos cea ce știi despre Columb.

— Mă rog de iertare, domnule învățător, — îi răspunde Petriță rușinos — despre Columb nu știu nimic, dar *trebuie să mă duc afară.*

O întrebare.

Dacă móre un om bogat și din averea sa de 500000 coróne lasă $\frac{1}{6}$ soției, $\frac{1}{5}$ fetei, $\frac{3}{8}$ la trei fii ai săi, iar restul pentru o fundație, ce va avea fiecare?

— Răspuns: *Un avocat.*

STĂRI CIUDATE.

— La criza din China —

— E óre în China *răsboi*? — «Nici decum, răspund foile, *răsboiul* trebuie *declarat*, altminteri nu ezistă. N'o 'nțelegi asta?» — Atunci dară în China domnește *pace*. — «Ce, ai nebunit? Când și de și sute de ómeni sînt omoriți, d-ta șici că domnește *pace*?» — Atunci dară va fi o *părușală*. — «Puteai alege alt termen. Nu póte fi vorbă de *părușală* acolo, unde falfăie steagurile glorioseî nóstre armate». — Atunci dar va fi un fel de manevră. — «Par'că nici judeca nu mai știi! Manevră, când nime nu căpătă *pardon*?» — Eî bine, dar acum deú mi-ar plăcea să știi: *Ce-î la adecă în Chină?*

REPLICĂ BUNĂ.

Un domn mare dela oraș petrecînd odată la țară dădu de un țeran care îi sămăna în mod neobicinuit.

— Póte mumă ta îmbla des la oraș? — î-l întrebă batjoritor.

— Mumă mea nu, — îi răspunsé țeranul — dar tatăl meú da!

Diagnoză falșă.

Doftorul: Băiatul negreșit a mîncat ceva oprit, nu-î așa?

Mama: Da, domnule doftor.

Doftorul: Și-apoi l'a durut capul?

Mama: Da, domnule doftor.

Doftorul: Fiind-că-și stricasé stomacul, nu-î așa?

Bolnavul: Nu, domnule doftor, ci pentru că tata mî-a tras o palmă.

Ironic.

A.: — Deú, frate, dacă socotesc bine cât mă costă licența de vînat, hainele și ghetetele ce le stric, afacerile ce le neglig fiecare iepure, ce împușc, mă costă cel puțin 20 fl.

B.: — Veđi, poți mulțumi lui Dumnezeu, că cel puțin împuști așa de rar vr'un epure.

Logică țerănească.

Un țeran trăia cu nevasta sa în ceartă continuă. Popa satului se întâlne odată cu țeranul ăsta și începu a-î vorbi la inimă.

— Eî, dragul meú, știi trebuie să vę înțelegeți! Unul trebuie să lese după voia celuialalt.

— Așa-î, domnule părinte, eu și las totd'auna după voia ei, dar ea nici când nu lasă nimic după voia mea și asta într'atata mă supără, că apoi nici eu nu las nimic după ea.

„ERA NOUĂ“.

— Rubrică destinată și rezervată secesionismului român. —

Motto: «Națiunea-î zid puternic
Nu se teme de-un nemernic,
Ea e foarte talentată
Nu se teme nici odată.»

G. Bortoșiu.

Versuri.

Din trunchiose vremi, plăpândă
Vine-o nuntă de ispite
Ca o denie de mândră
Ce întón'un cântec trainic
Ca de cöse oțelite
Sunet alb, svêncios, vremelnic.

Ca un dur extract albastru
De inculte neamuri crude
Despr'un purpur, copt desastru
Psalmodează mulții greeri
Și clivebil' o virtude
Mi se 'nchiagă viū în creeri.

Marc Aurel Dumitru.

Bonmot.

Pe când renumitul poet german Heine zăcea deja bolnav în Paris, într'o ȃi î-l cercetă un prietin. Acesta sosi chiar pe vremea când pe neputinciosul poet î-l ridicau într'un pat curat.

— Eî, cum o mai duci, prietine? — î-l întrebă.

— Bine — îi răspunsă Heine — precum veđi, femeile și acum mă pörtă pe mână.

Simplicitate de țeran.

Un țeran îi adusă odată unui pictor dela oraș o scândură jiluită, ca acesta să-î picteze pe ea un sfint óre care.

-- Scândura nu va fi destul de mare! — îi ȃisă acesta.

— D'apoi — îi răspunsă țeranul — nu face nimic dacă-î și spêndură piclórele.

Indirect.

Copilul: Mama te salută și te rógă să-î înschimbî una de cincî coróne.

Comerciantul (dându-î bani): Dar unde-î piesa de cincî coróne?

Copilul: O să ȃi-o trimită Duminecă.

Copilul: Mama m'a trimis să-î daî un chil de zahăr și un funt de cafea.

Comerciantul (după ce î-a dat cele cerute:) Íată, mititelule, face 1 fl 30 cr. Unde's bani?

Copilul: Nu mi î-a putut da fiind-că dórme.

O fetiȃă întră cu un cățel într'o prăvălie de pești.

— Să-mî daî o scrumbie frumósă, dar nu din bu-
toîul de dinaintea prăvăliei!

— Pentru ce chiar din acela nu?

— Pentru-că... pentru-că... Leo, cățelul meu știe pentru ce nu.

Cruțare.

Ínt'r'o fabrică se consuma peste măsură mult ulei. Direcțiunea începu a bânui că cineva fură o parte, și făcênd cercetare descoperi pe hoțul. Luând acum împărțirea uleiului sub supraveghiarea sa fabrica cruța la an 150 fl. Ca să evite și pe viitor hoțiile direcția angajă acum un supraveghiator special cu o leafă anuală de 300 fl.

Evangelistul Luca.

Despre repaosatul comic Ionescu se povestește o istorióră hazlie.

Ínt'r'o ȃi se opri într'un orașel din provincie. Ajuns într'un otel se puse numai decât la o masă, să însemne versurile unui cuplet, ce-î venise în minte.

Otelierul î-l întrebă după nume. Ionescu însă nu răspunsă nimic ci-și continuă scrisul. Otelierul se apropiă atunci de el și privind peste umeriî lui la cea ce scrie, îl întrebă încă odată brusc, cine e.

— Eu's evangelistul Luca! — răspunsă Ionescu liniștit. (Se știe că lângă acest evangelist e pictat un boú.)

Cuî cu cuî.

Doî studenți îmblă să-și caute cvartir. După multă. căutare dau în urmă de o odaie, care le convine.

— Cât cerî la lună pentru grajdul ásta de porcî?
— întrebă unul dintre studenți de bêtrâna, care le arăta odaia.

— D'apoi — îi răspunsă bêtrâna fără să-și peardă sângele rece — pentru un porc 20 de coróne, pentru doî câte 15!

Galanterie ungurească.

Pișta, un proprietar bogat de pe pustele magiare, e invitat la o familie distinsă din apropierea proprietății sale. După cină firește e dans.

Lui Pișta i se aprinseră călcăile îndată la începutul dansului după Julișca, domnișóra casei. Mereu era în jurul ei și o acoperia de complimente cari de cari mai nesuccese.

La cvadril îi veni dorul să danseze cu ea.

Se duse dară numai decât la Julișca și o rugă să-i acorde favorul cvadrilului.

— Î-mi pare reu, dar sînt deja angajată — îi răspunse Julișca amabilă. — Dar vină numai cu mine, am să-ți recomand o domnișóra tineră și frumoasă.

— Mulțumesc — îi zise Pișta mândru — nu vrea să jôcă la mine cu domnișóra tineră și frumoasă, eu vrea să jôcă numa cu — d-ta.

Scuză bună.

— Așa, veți bărbate! Asară diceai că ai să mergi la un prietin și acum aflu că noptea întreagă ai ședut în crișmă.

— O, draga mea, în adevăr am fost la prietinul meu, numai cât prietinul meu a fost pe vremea aceea în crișmă.

Indirect.

- Fumezi, domnule?
- Nu!
- Joci biliard?
- Nu.
- Dar cărți?
- Nicî acea.
- Î-ți plac beuturile?
- Nu, dar...
- Atunci dacă n'ai nicî o pasie care costă bani, cred că vei avea să-mi împrumuți 20 corone.

Din casarmă.

Corporalul: Încarcă pușca, Leib!

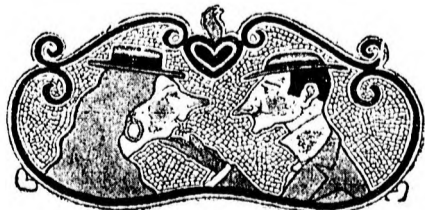
Leib: Mi rog, Herr Corporal, lase se nu facem vr'un primejdie.

Corp.: Nu-î vorba, Leib, trebuie se puști.

Leib.: Nü, di ce se puște la minî chind între noi nu este doșman?

Corp.: Puști numai în vînt, Leib.

Leib: Wie haisst vunt? Pintru ce face îo gaoră la vunt chind vunt nu face la minî ro?

Garçon sincer.

Ôspele: Garçon, o carte de bucate.

Garçonul: Poftim.

Ôspele: Aici ai două libre. Spune-mi acum sincer ce-mi recomanți?

Garçonul: Să te duci în un alt restaurant.

Așa da...

— Măi, țigane, da ce-ai mâncat de beai apa cea cu atâta poftă?

— D'apoî iacă lapte, Românico.

— Și nu știi tu, cîoră, că după lapte nu-î bine să beai apă?

— O fi, românico, numai că's trei țile de când l'am mâncat.

Respuns nimerit.

— O, dragă bărbățele, pentru brățarul ăsta de aur ași da zece ani din viața mea.

— Lasă-l în păcate, de brațar! Mî-e mî-e mai dragă viața ta.

Din casarmă.

— Da, domnule locotenente, marșul trebuie deprins sau *fôrte bine* sau *de loc*. Deprins însă trebuie la *tot cazul*.

Un datorăș primejdios.

— Ce ai numai cu omul acela, frate?

— Lasă-mă în pace! Acela-î un om grozav! M'au pus păcatele de î-am împrumutat odată 10 fl. și acum nu m'ai pot scăpa de el.

— Tu de el?

— Da! Cu tot prețul cere să-î mai împrumut zece.

Replică bună.

— Nu, domnule, n'am să mă mărit după d-ta, să știu că am să rămân 40 de ani fată.

— Atunci dară o să vin îarășî peste câte-va țile!

De mânie.

Judecătorul: Și așadară când ai atăcat acest om ai crezut că-i altul?

Acuzatul: Da.

Jud.: Dar atunci după ce ai observat greșala de persoană de ce ți-ai mai dat o palmă?

Acuz.: De mânie, că n' a fost omul pre care îl căutam eu.

Știri teribile.

‡ **Din Sibii** ni se scrie că în zilele din urmă la «reuniunea română de înmormântare» s' au înscris de membrii: *Viața socială din Sibii*, — *Reuniunea femeilor române*, — «*Concordia*» *societate pe acțiune* — *Cauțiunea «Foiți Poporului»* — *Partidul național român* — *Gustul literar al «Tribunii»*. —

* **Din America** primim o știre senzațională. Se știe anume, că mulți medici au afirmat că sărutarea e primejdișă, că propagă bolile contagioase. În Boston s'a constituit acum o societate în contra sărutărilor, care și-a și început activitatea. Până la trimiterea acestei știri societatea număra 3 membrii de secul frumos cu un total de — 187 ani!

= **Tinerimea** universitară magiară e în fierbere mare. După lungi și sgomotoase consfătuiri le-a reușit să descopere pricina înfrângerii lor îndurate la Paris: *Necunoștința limbii franceze*. Spre sanarea acestui reu au ales acum un comitet de 12 membrii, cari să studieze cu teme limba franceză ca la un nou congres să nu mai stea la ședințe numai așa «gură-cască». Membrii s'au și pus de două săptămîni pe învățate și cât de curînd o să termine cu alfabetul! Până acum îl știu d'a rostul până la litera H. Progresul ăsta neașteptat a pus în uimire întreaga lume magiară. În ziua în care membrii vor ajunge la declinația masculinelor tinerimea universitară magiară a hotărît să le ofere un banchet măreț. Ministrul de culte le-a adresat o scrisoare de îmbărbătare și simpatie.

‡ **La Rogoz** a fost în 2 Septembrie mare «mulatșág» cu «tánczolás» și «inelis» rumunesc și vunguresc. Fost colo mare borátság cu vungur și rumun. Rumun chintat «Isten áldd meg a magyart» și táncolít cu túz csárdás. Élen-der comiteto!

Partea serișă.

Avis! D-l protopresbiter *Simeon Popescu*, profesor în București, a publicat o «Dare de seamă» asupra «7 cărți de religiune» de ale mele în «Tribuna» din Sibiu, nrii 107—132. Fiind interesat în cauză m'am apucat să răspund la numita dare de seamă. *Redacțiunea «Tri-*

bunii» nu-mi publică răspunsul. Rog deci pe această cale pe toți acei P. T. Domni cari ar dori să cunoască «Răspunsul» meu, să-mi trimită adresa precisă, ca să li-l pot trimite gratuit. Caransebeș, 20 August, 1900. *Dr. Petru Barbu*, profesor.

Posta Redacției.

Avis. *Aducem la cunoștința celor interesați că toate clișeurile ilustrațiilor, tablourilor și caricaturilor apărute în revista noastră se pot cumpăra cu prețuri foarte avantajoase. La cumpărări mai mari rabat. A se adresa la: Administrația «Vulturului».*

Începînd cu numărul de față «Vulturul» o să apară iarăși regulat la vremea obicnuită.

Recomandăm în atențiunea românilor din loc prăvălia de spițerii a d-lui George Borha. Domnul Borha cu atât mai mult merită sprijinul românilor, cu cât e singurul comerciant român în Oradea-Mare și are numai mărfuri de prima calitate. Prăvălia se afla lângă podul cel mare. Mai detașat anunțul pe fața din urmă.

Latinus. Luăm la cunoștință clasicele d-tale traduceri: «*Accipe lora manus*». Apuc'o pe Laura de mână, și — «*Non est mora libera nobis. — Poscimus*». Móra noastră nu e liberă. Postim. — Salutare.

Alfa. Scrisoarea d-tale a pus redacția întreagă în cea mai mare uimire! «Am citit toți articuliți secesionistului Tr. Ul. Mihaî cu cea mai mare atenție». Aibi, grijă omul lui Dumneșeu, nu cumva să afle asta vr'un proprietar de panoramă, căci are să te prindă și pună în «caliță» spre a te arăta lumii ca cea mai nouă senzație... Huh! Ne cuprind fiori reci. Ai citit toți articuliți! Dar pentru Dumneșeu unde au putut închepe atâtea — prostii?

Dolfi. «Îubiam o fată frumoșă și aveam intenția s'o iaș de soție, dar, of durere! în vreme ce făcu o călătorie mai lungă, s'a măritat după altul. Să nu mai fie pentru mine scăpare?» — Cum nu! Tóte legile scrise și nescrise is pe partea d-tale. *Intenția* și nu *acțiunea* constituie crima, adecă *fapta*. Dacă î-l numești pe amicul d-tale cel mai bun un nebun cu *intenția* să-l vatem, atunci e o vătămă; dar dacă l'ai numit astfel numai în gluma, nu e vătămă. Dacă descarci din *intimplare* o armă și împuști un om, scapi fără pedeapsă, căci n'ai comis omor; dar dacă încerci, ai *intenția* să omori pe cineva, chiar și dacă nu vei reuși, legea te va pedepsi. Prin urmare, dacă ai fi luat fata aceea din *intimplare* de nevastă, fără s'o *intentionezi*, n'ai fi căsătorit cu ea. Dar tot așa în înțelesul legilor ești soțul ei, fiind-că ai avut *intenția* firmă s'o iaș de soție și fiind-că, precum am șis deja — *intenția* constituie *fapta*. E chiar ca lumina sórelei că Ea e soția d-tale și acum poți lua o măciucă și-l poți alunga pe actualul ei soț. Fiecare soț are dreptul să-și apere nevasta. Dar d-ta mai ai o cale. În urma *intentiiei* d-ta hotărîte, d-tale ai fost ca cel dintii soțul ei și acum o poți acuza cu biandrie, fiind-că ea și-a mai luat un bărbat. D-ta ai avut *intenția* s'o iaș de soție, prin urmare e soția d-tale — asta stă; dar ea nu te-a luat de soț, și dacă nici n'a avut această *intenție*, firește că nu ești soțul ei. Prin urmare, când s'a măritat după al-

tul, a comis biandrie, fiind-că era deja *soția* cuiva, dar pe de altă parte nu a comis biandrie fiind-că n'a avut alt *soț*. Dacă privim lucrul din acest punct de vedere: Rivalul d-tale a luat de soție o *fată*, care în aceeași vreme era *văduvă* și *soția* unui alt bărbat, și care cu toate acestea n'avea *soț* și nici nu *avuse* și nici nu *avuse intenția* să se mărite și prin urmare nici nu se măritase încă. După aceeași logică d-ta ești un *holțel*, fiind-că n'ai fost nici când *soțul* nimenui, și om *însurat*, fiind-că ai o *soție* în viață, și precum se pare și *văduv*, fiind-că soția te-a lăsat și înainte de toate ești un măgar, că ai făcut călătoria acea lungă lăsând lucrurile să se încurce, încât nici noi nu le mai putem descurca.

Hais-hoi. Deja în vremea cea ț-am fost răspuns, poți ai trecut răspunsul nostru cu vederea. «Unui cadet, dedicație lui Hanskatș» nu-î de publicat. Trimite-o «Familiei», poți o s'o publice ea. Ca mostră numai cele din urmă două strofe:

Când mă 'mbrac în Waffenrock
Și măncing cu panganet
Fac la «Fenster» cu mult noroc
Iar «Ele» ȳic: «ce feș cadet».

Deși sum eū care n'are
Un straiŃli galbîn la grumađi
Fotuși strig în gură mare
Haideți frați ca camaradı (Au!)

Octavian (Reșinari). Ce mai face «Măgdălina»? Dar «Radu»? Știi hăl care «e prepus, că el pörtă vina că nu mai este Magdalina». — N'ai aflat încă «chipul trandafiriū al negurosului d-tale trai», după care plângi în «Tribuna» (N-rul 160)? Dar «în otava înrouată doi licurici îndrăgostiți și ađi s'aprend ca altă-dată?» Ne dore mult că acel «sfios cânt de flaut i-ți spune trist că înzadar pe astă lume te mai caut». — I-ți trimitem cu posta de ađi din adîncul inimii o ferbinte (32% C. în umbră) stringere de mână.

Lolo. Firește, e un semn eclatant că «Familia» stă pe nivelul pre care ar trebui să stee, dacă face cunoscut lumii și zidirile românești mai însemnate. Așa în numărul ultim aduce ca ilustrațiunii șcōla română și internatul roman gr. cat. din loc. Șcōla s'a zidit deja la 1887, internatul de un veac și mai bine. Dar multă vreme i-a mai trebuit sermanei să-și procure clișeurile de lipsă. E nădejde că colo pe la 1950 o să aducă și vr'o ilustrație despre espoziția dela 1900 din Paris. —

Numărul dedicat memoriei lui «Alesandri» a fost în adevăr ceva clasic, știū á la foile străine, numai cât n'a adus nimic nou, nimic original nimic interesant. Numai câte-va scrisori d'ale lui Alesandri merită atenție, mai ales cea în care îi scrie d-lui Vulcan că piesa d-sale ca «idee e bună, numai cât câte-va scene's de prisos, altele superflue, iar restul s'ar fi putut omite. Ideea însă e bună» . . . adecă știū idea d-lui Alesandri. Dacă vrea să afli ce trecere a avut «Familia» îndată după apariția ei, resfoiește «Gura Satului» (1873) și vei citi despre literatura magiāră ce-o făcea p'atunci d-l Vulcan. Nu noi spunem pentru întiași dată — **adevărul** la adresa D-sale.

Nic. «Asta e una dintre poeziile mele mai scurte, dar nu e cea mai rea». Aoleo, măiculiță! Mai ai și mai rele?

I. N. Merci. Scrisore mers. Poțe la iarnă. Servus.

Felix. ȳici că da? Noi ȳicem: *ba!* En cetește notița din Posta Redacțiunei publicată în n-rul 36 a. c. al ȳiarului național bisericesc «Unirea» și vedend următoarele: *Dr. D. K. Orade.* Primit și achitat (bine înțeles: *abonamentul!*) *anii 1892 și 1893.* te vei putea singur convinge despre colosala pãrtinire a ȳiarelor nōstre Nu știm cine ar putea fi «marele sprijinitor» Dr. D. K. al ȳiarului «Unirea», dar atãta i-ți putea spune, că dată un «*fisc diecesan gr. cat.*» este în restanță la o fōie gr. cat. națională încă de pe anii 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899 și 1900, ȳiaristica nōstră națională. Și încă să nu ne mai ȳică «colosalei pãrtiniri» de ce e nefericită a fi pãrtășă atunci merită că d-ta ești în mare rãtãcire cu afirmarea Bulgariū «rumuneszk mamaligari»? . . .

Cluj. Raportul despre epocalul eveniment din orașul d-vōstră va aparea numai în numărul viitor. E clasic, însă mai trebuie întregit și de aceea trebuie să întârȳie deocamdată. — Salutare!

Vic. Dorind să-l veđi pe marele diplomat chinez și «tipãrit», dãm aici portretul lui *Li-Hun-Cian* după o fotografie care ne-a pus-o el în persoană la dispoziție, mulțumindu-i totodatã și pe asta cale pentru amabilitatea sa.

Salutare.

Ministerul Lucrărilor Publice din România.

Divisiunea I.

Se aduce la cunoștința generală că acest Minister a pus în vânzare la librăriile *Socecu, Alcatay* și *Müller* (*București*) următoarele publicațiuni cu prețurile indicate în dreptul fie căreia:

Espunerea situați Ministerului ei Lucrărilor publice la finele anului 1897. Două volume à lei	18.75
Les routes en Romanie 1 volum, lei	2.50
Harta murală a drumurilor țării, 4 foi	12.50
Harta drumurilor, împãrtită pe județe	0.50

ȘEFUL DIVISIEI.

COMERCIANT ROMÂN!

Prăvălia de spițerii vinuri și delicatese
alui

GEORGE BORHA

în Oradea-Mare (Nagyvárad)
lângă podul mare

e bine prevădută cu cele mai bune și
ieftine mărfuri precum:

Zahăr, Cafea, Urez, Faină, Șocoladă, Póme
sudice, Cașuri, Cărnuri, Oleu, Căi, Rum,
Lumină, Petroleu.

Comandele din provincie se împlinesc
prompt și conștiincios.

Prețuri ieftine, marfă bună!

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SO-
CIETATE PE ACȚII.

**Sediul: Arad, casa proprie, ca-
lea Archiducele Iosif nr. 2**

Intemeiată la 1887,

Capital de acții: **fl. 300.000** Fond de
rezervă **fl. 100000**

Depuneri **fl. 1.000.000**. Circulația anuală
fl. 15.000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după
care solvește 5% interese fără privire la ter-
minul de abdicere.

Darea de venit după interese încă o
solvește institutul separat.

După starea cassei, depuneri până la
fl. 1000 se restituiesc îndată la prezentarea
libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face și prin poștă și se
efectuează momentan după sosirea comanda

Direcțiunea institutului.

PENTRU CĂLĂTORII LA BUCUREȘTI.

Grand Hotel Metropole,
cel mai elegant, cel mai curat și cel mai ieftin
hotel.

Situat în cel mai frumos loc, vis-à-vis de palatul regal.

Odăi foarte curate (aproximativ 200 la număr) și **de tot ieftine** (de la 3 franci =
1 fl. 50 cr. în sus), serviciu prompt și cinstit, *culină pe cât de ieftină pe atât de
boierească.*

E de observat, că directorul Hotelului, d-nul **Corneliu Daniilescu** e frate de
al nostru, român transilvănean, model de om corect și cinstit, cu unica năzuință că
pasagerii (oșpeții) să fie pe deplin satisfăcuți.

Recomandăm din inimă tuturor aceluia, care călătoresc în frumoasa capitală a
României, să descălece numai la acest Hotel și convinși suntem, că vor fi întru
tote preste așteptare satisfăcuți.